

anden Side; men hvis der var en saadan Autoritet at henvende sig til, vilde sikkert den offentlige Mening blive en anden, end den er under de løse Forhold, som eksistere nu. Det er rigtigt, som den ærede Forslagsstiller sagde i Gaar, at naar Kampen, saaledes som Forholdene for Tiden ere, udbræder, naar Krigen nu bliver erklæret, drejer det sig om at slaas, til den ene af Parterne ligger paa Valen — det er fuldstændig rigtigt —, og naar Kampen er sluttet, er det den sejrende Part, som dikterer Betingelserne for Fremtiden, og man ved, som det ærede Medlem sagde, hvorledes der dikteres. Der dikteres, saaledes som der altid dikteres overfor den overvundne. Men disse Dikttering og Domme ere i Virkeligheden ikke heldige for nogen af Parterne. Jeg anser det derfor for et stort Fremskridt, om vi kunde faa Enighedskamre og Arbejdsretter. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds mente, at 30 Aars Alderen maatte absolut bibeholdes. Sa jeg ser nu ikke, at det er absolut nødvendigt at beholde den Alder. Jeg tror, at Myndighedsforholdene og Fornuftforholdene ere fuldstændig indtraadte tidligere end i 30 Aars Alderen. Jeg tror, at Modenheden til dette Hverlige saa godt kan naas i 25 Aars Alderen som i 30 Aars Alderen, og jeg kan ikke se, at det skulde være mere urigtigt at sidde i en saadan Arbejdsret i 25 Aars Alderen end at sidde i en lovgivende Forsamling i 25 Aars Alderen. Det kommer jo ogsaa an paa, om Arbejdere og Arbejdsgivere ville vælge dem i en yngre Alder. Det er kun, hvis der findes Folk, som de have Tillid til, og som de tro i Besiddelse af Dygtighed allerede i 25 Aars Alderen, at de ville vælge dem, og saa skulde de vel ogsaa have Lov til at vælge disse Folk. Jeg tror ikke, at der risikeres noget derved. — Jeg skal for øvrigt ikke opholde de faa tilstedeværende Medlemmers Tid ret længe, men kun gøre en kort Bemærkning til den ærede Forslagsstiller. Den ærede Forslagsstiller havde i Dag en Konference med den ærede Justitsminister, og det glædede mig deraf at erfare, at den ærede Justitsminister ikke absolut vilde fastholde, at det skulde være en Jurist, som skulde beklæde Pladsen som Formand i Arbejdsretten, og ligeledes, at den ærede Justitsminister heller ikke absolut vilde holde fast paa, at denne Formand skulde udnævnes eller vælges af Overøvrigheden (Forslagsstilleren [Bram]en): Nej, af Ministeriet! Sa, saa er det en Misforstaaelse af mig, men jeg syntes, at det blev sagt, og jeg vilde da have udtalt, at jeg saa manglede noget, som der kunde være tænkt paa at sætte i

Stedet. Jeg kan imidlertid naturligvis fuldstændig erkende, at man ved en første Behandling ikke kan fremkomme med alt saaledes forment, som man kan tænke sig, at det vil lade sig gøre i et Udvalg. Jeg maa imidlertid meget beklage, at man ikke vil gaa ind paa, at Parterne, som disse Retter komme til at domme, skulle have nogen Indflydelse paa Formandsvalget. Det er aldeles ubeskrideligt, at det maa betragtes for at være rigtigt, at de to Parter, Arbejdere og Arbejdsgivere, som have deres Bisiddere i Retten, ogsaa bør have Indflydelse paa Valget af Formand, som i de fleste Tilfælde vil faa afgørende Betydning i en saadan Ret. Det burde de sikkert have faaet, og det viser sig ogsaa, at det gaar godt i Frankrig i den Retning, hvor Formanden stiftesvis vælges af Arbejdere og Arbejdsgivere. Det staar ogsaa klart for mig, at netop naar begge Parter have Indflydelse paa Valget af Formand, have de, som jeg sagde i Gaar, uforgævelig den Opgave at søge at skaffe den Mand til Formand, som de fra begge Sider tror er den heldigste, den mest upartiske og den mest retfærdige. Den Garanti for Formandsvalget have vi ikke, naar han skal vælges af Overøvrigheden eller Kommunalbestyrelsen, hvilket sidste dog maa betragtes som noget heldigere, end om det er Overøvrigheden, der skal vælge, idet Arbejderne og Arbejdsgiverne jo gennem deres Valget have Indflydelse paa de kommunale Raad, og dermed indirekte Indflydelse paa Valget af Formanden. Jeg vil haabe, at denne Tanke ikke bliver aldeles stød til Side, og, at Udvalget vil tage den under nærmere Overvejelse. Det er for Øjeblikket min Forhaabning, at vi ogsaa skulde kunne enes om dette Punkt, hvilket jeg selvfølgelig sætter overordentlig stor Pris paa og lægger stor Bægt paa. Jeg havde ønsket, at den ærede Forslagsstiller, ihvorvel jeg meget godt forstaa, at han har fattet sig i Korthed i Dag efter den Tilslutning, der er i Tinget, havde gjort en Bemærkning om, hvorledes han stiller sig til mine Udtalelser i Gaar om Dommermyndigheden hos Formanden efter afholdt Prøveforlig og uden Tilfaldelse af Bisidderne. Det er et Punkt, hvorpaa jeg lægger overmaade stor Bægt. Jeg er nemlig meget bange for denne Domsmyndighed, som Formanden i saa Tilfælde har. Jeg behøver ikke at gentage, hvad jeg sagde i Gaar, jeg er overbevist om, at den ærede Forslagsstiller huster det, men jeg vil dog gentage, at specielt for Arbejderne ser jeg en Fare i, at Formanden, naar Arbejderne ved Forligsprøven skulde glemme eller ikke forlange Bisidderne indkaldte, skulde have Lov til at af-